

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

ΙΔ'.

ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΪΣΕΡ

ΔΩ αρχίζει μία άλλη περίοδος της ζωής μου. Θα σας διηγηθώ μερικά ταξίδια μου και τις εντυπώσεις μου από τα μέρη εκείνα: Την Κέρκυρα, το Παρίσι, τα νησιά του Αιγαίου τον καιρό των Βαλκανικών πολέμων, τη Θεσσαλονίκη την εποχή του Ειρσοταϊκού πολέμου, για να ρθώ έπειτα στη μεταπολεμική εποχή.

Στην Κέρκυρα έπιγα με τη Μοίρα των θωρηκτών, που τότε αποτελούσαν τα πολεμικά πλοία, που έφεραν τα δνόματα των τριών ενδόξων νησιών μας, της «Υδρας», των «Σπετσών» και των «Ψαρών». Επρόκειτο να υποδεχθώμε τον Κάιζερ, που είχε αγοράσει το «Αχιλλεύων» και καθόταν εκεί κάθε χρόνο

μερικές μέρες την άνοιξη.

Εδώ δε θα σας διηγηθώ βέβαια παρατές, τελετές, υποδοχές, συναντήσεις του βασιλέως Γεωργίου του Α' με τον Γερμανό αυτοκράτορα, κανονίες, τραπέζια επίσημα και πρωτεζήματα των βραδυνών εορτών. Αλλά όλα, ύστερα από τόσα χρόνια, ούτε τα θυμάμαι καλά, μη κι' αν τα θυμάμουν, πολύ λίγο πιστεύω να σας ενδιαφέρουν, εσάς συγχρονισμένους μεταπολεμικούς ανθρώπους, ότες αυτές ή γραφές, τα πανηγύρια και το άδικο κάμψο της μαρτυρίας για τους χαρτερισμούς, που καθώς λέει και κάποιος Γάλλος συγγραφέας — ο Ουγκώ, αν θυμάμαι καλά — μ' έναν τέτοιο άσοκο χαρτερισμό μπορεί να τραφή για ένα ολόκληρο μήνα μία φτωχή οικογένεια.

Έπειτα τ' «Ανεμομαζώματα» αυτά, θα καταλάβετε όσοι τα παρακολουθείτε, έγουν έναν τύπο μιάς έξομολογήσεώς μου σε σας. Αισθανόμουν την ανάγκη να ξεμολογηθώ και να σας τα πώ όλα με ειλικρίνεια, ός και τις απόρρητες σκέψεις μου για πρόσωπα και πράγματα.

Λοιπόν, εγώ ο Βενιζελικός, ο άνθρωπος που προσχώρησε στο ζήνυμα της Θεσσαλονίκης, σας λέω πως θαύμαζα και θαυμάζω τον πρώην Κάιζερ, το σημερινό έξοριστο του Ντόρν. Είπε μέσα στους λίγους ανθρώπους που έχουν επηρεάσει τη ζωή μου.

Βέβαια από τότε, μετά την άποτιχία του και την έξορία του, έγινε τό πάν για να μου κόψη τον θαυμασμό μου αυτόν προς τον πρώην Γερμανό αυτοκράτορα. Έδιάβασα βιβλία που τον έβριναν, που τον επέκριναν, που τον έβριζαν, που τον ειρωνευόντουσαν, μη με όλα αυτά, εγώ έμεινα πάντοτε ο πιστός λάτρης του, ίσως γιατί ήμεις οι καλλιτέχνες είμαστε σαν τα παιδιά και ό,τι μας κάνει μεγάλη εντύπωση από την πρώτη στιγμή, τό διατηρούμε ό' όλη μας τη ζωή. Έπειτα και όλοι όσοι τόν χρίνον, τον επικρίνον, τον βρίζουν, τον ειρωνεύονται, τό κάνουν γιατί έχουν μπροστά τους κάποιο άτομο που λογαριάζεται, κάποια ισχυρή προσωπικότητα. Κανένας δεν θα έχανε τον καιρό του να γράψει βιβλίο για ήγεμόνα από αυτούς που δεν έχουν άλλη αξία από την αήγλη που τους δίνει το στέμμα που κληρονόμησαν. Θα μου πείτε πως ό Κάιζερ συνδέεται με μία μεγάλη εποχή της ανθρώπινης ζωής. Μά ποιός την έφερε αυτή την εποχή, ποιός την εξέθιασε; Έπειτα, τό ζάτο—ζάτο της γαργής, εγώ θα σας έκθέσω μία προσωπική μου εντύπωση.

Κανένας δεν σας υποχρέωσε να την παραδεχθείτε. Και καθώς θα ήθελε, με την εντύπωσή μου αυτή, μάλλον θέλω να γελώσω με μερικούς δικούς μας και ξένους σοβαροφράνεις κυρίους, που παίρνουν τό ρόλο της θέσεώς των και ποζάρουν σαν να κάπαιαν κοντιλόφορο, παρ'ά να κάψω λιβανωτό στον Κάιζερ. Μπροστά στη σέσιση του Γερμανού αυτοκράτορος, βλέπω όλους αυτούς σαν γηλοίους θεατήνους. Και μέσα σ' αυτούς είνε και βασιλείς και πρωθυπουργοί και... ύσοργοί αν μπορεί δηλαδή μετά τον Κάιζερ, να γίνη εδω λόγος για τους θαλαμηπόλους του πρωθυπουργικού μαγειρείου, όπως συνήθος είνε οι ύσοργοί στην Ελλάδα και αλλού.

Ό κυβερνήτης του θωρηκτού «Σπέτσια» έπρεπε να πάη να επασκεφθί τον Κάιζερ ελάνο στη θαλαμηγό του. Παλαιός ναυτικός, δεν ήξερε καμιά γλώσσα, ούτε βέβαια αυτή την ελληνική. Γόρνε λοιπόν κάποιον αξιωματικό που να ξέρη γερμανικά, μη επειδή αυτή τη γλώσσα έτυχε να μη την ξέρη κανείς μέσα στο πλοίο, έπηρε κά-

ποιον που να ξέρη, ός είνε και μόνο γαλλικά. Ό κληρός έτυχε σε μένα.

Τη στιγμή που ανέβηκα στην αυτοκρατορική θαλαμηγό, ό Κάιζερ ήταν έπάνω στο κατάρωμα, μέσα σ' έναν κύκλο αξιωματικών και συζητούσε με ζωηρές χειρονομίες. Κάτι άστείο θα έλεγε, γιατί κι' αυτός κι' όλοι οι άλλοι γύρω του γελούσαν με μεγάλο κέφι. Κάνονό φορές μάλιστα ό αυτοκράτορ, σγαυουργουδόντας κάποιο σκοπό, έκανε μιά βόλτα επί τόπου σαν να χορεύε, δίνοντας έτσι μεγαλύτερο μπροί στο γενικό εκείνο κέφι.

Γιά να σας πώ την αλήθεια, ούτε εγώ, πολύ δε λιγώτερο ό άφελής καπετάνιος μου, σνηθισμένοι από τη σοβαροφράνια και του μικρότερου γραμματικού Νομισματίας, μπορούσαμε να φρανιστούμε πως ό γλεντιές πρωταγωνιστής του κύκλου εκείνου των Γερμανών αξιωματικών ήταν ό Γερμανός αυτοκράτορας.

Όταν ανέβηκαμε τη σκάλα του πλοίου, μέ ύποδέχτηκε ό αξιωματικός της ύπηρεσίας και του άνακοίνωσε τον σκοπό της έπισκέψεώς μας. Μάς ειπε πως θα ειδοποιηθί τον αυτοκράτορα. Πήγε άμέσως, φώναξε ιδιαίτέρως κάποιον άλλον αξιωματικό από τον κύκλο, πιθανόν τον ύπασπιστή του Κάιζερ, και ό τελευταίος ειδοποίησε άμέσως τον ζωηρό συζητητή, που προχώρησε άμέσως σ' έμάς.

Φωνάζοντας λοιπόν την εκκλησίί μας, όταν βλέπω πως ό χορευτής εκείνος είνε ό ίδιος ό αυτοκράτορας, Ό κυβερνήτης μου πως δεν έλλοιόθησε, θαύμα είνε! Του ειπα ό έγω άμέσως γαλλικά και με τό χέρι στο γείσο του κασκέτου μου τό σκοπό της έπισκέψεώς μας, πως έχοιτα δηλαδή ό κυβερνήτης των «Σπετσών» να ύποβάλλη τά σέβη του στην Α. Α. Μ.

Πριν προφτάσω να τελειώσω τά λόγια μου, μου κατέβασε πολύ εύγενικά, σαν να με χάρδνε, τό χέρι μου από τό γείσο του κασκέτου μου και μάς ειπε με οικείο, ζωηρό και κεράτο πάντα ύφος μερικά τυπικά λόγια, που αν θυμάμαι τώρα καλά, ήθελαν να πουν, πως είνε μεγάλη ή χαρά του να βλέπει επί γερμανικού εδάφους αντιπροσώπους του «Ελληνικού Ναυτικού».

Με ρώτησε τό όνομα του κυβερνήτου κι' έγω έσπευσα να τό τονίσο, γιατί δεν είχε άπλώς ένα οποιοδήποτε όνομα, μη ήταν άπόγονος ενός ήρωα από εκείνους που έθροσαν στο Εικοσιένα, όπως οι περισσότεροι τότε αξιωματικοί του ναυτικού μας. Αυτό έκανε άρρητη εντύπωση στον Κάιζερ, που ήξερε βέβαια άρετά καλά την ιστορία της «Ελληνικής Έπαναστάσεως και γύρισε και ειπε μερικά σχετικά λόγια στον ύπασπιστή του, ζητιάζοντας πάντα τον κυβερνήτη μας πολύ προσεχτικά, σαν να γόρευε άπ' τη μασρή του ν' άναπαραστήσει μπροστά στα μάτια του τον μακρινό γενναίο πρόγονό του.

Εγώ από τό ύφος του και από μερικές λέξεις γερμανικές που είχαν λατινική ρίζα, κατάλαβα τί άπάνω—κάτω έλεγε και έσπευσα να σημεληρώσω με ύπερηφάνεια τη σχετική συγκρίσια, δίνοντας μερικές πληροφορίες για τον πρόγονο του κυβερνήτου μου.

Τότε γρύλιε ό Κάιζερ και μου λέει:
— Πώς; Ξέρετε γερμανικά;
— Όχι, δυστυχώς, δεν ξέρω, μη κατάλαβα τί θέλετε να πείτε, γιατί ή σκέψη σας καθερματίζεται ζωηρά στον όψη σας και ή χειρονομία σας είνε εξαφρασιώτερη από μιά άλλη και άνοιη παράταξι λέξεων.

Δηλαδή εγώ του έλεγα με λόγια καλακευτικά, αυτό που έπειτα του ειπα για βουσιά: πως είνε δηλαδή ένας τέλειος θεατήνιος.

Ό Κάιζερ καλακευτικώς φαίνεται από τά λόγια μου και λέγοντας κάτι, πιθανόν για μένα τώρα, στον ύπασπιστή του, έκανε πάλι μιά βόλτα χορού, γελώντας με θάρροβο άπ' την εύχαριστίση του.

Μά κάτι ήρθαν και τον ειδοποίησαν κι' έπρεπε να μάς άφήση.

Μάς έδωσε λοιπόν τό χέρι, μάς άποχωμάτησε και τον είδαμε πάλι να ηγαίνη στον κύκλο των αξιωματικών, να γελάη και να χορεύη.

Μέσα στη βάρκα που φεύγαμε για να πάμε στο πλοίο μας, μου λέει ό καπετάνιος μου:

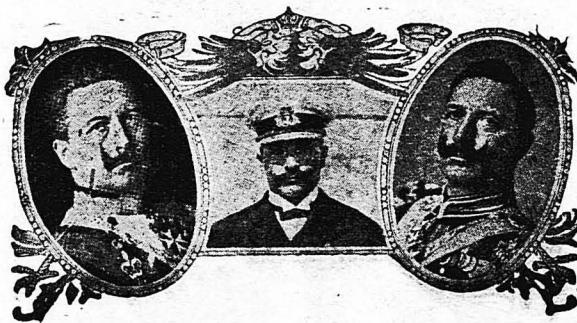
— Αυτός ήταν ό Κάιζερ;

— Γιατί, κύριε κυβερνήτη, δεν σας έκανε καλή εντύπωση;

— Καλέ, τί εντύπωση να κάνη; Αυτός είνε τέλειος Καραγκιόζης!

— Κύριε κυβερνήτη, μόνο τό κέφι, ή χαρά, ή μορφή να σε απώδωθί να κάνης κάτι μεγάλο σ' αυτή τη ζωή κι' όχι τά κατεβαμένα μούτρα, ή σοβαρότητα, ή κλάμα, ή γαργία και ή κακομοιρία.

— Τώρα σοβαρώς μιλάς, μορφέ Παντελή; Κρίμας που θέλεις να μάς κάνης και τό διανοούμενο! Έμεις δεν είμαστε αυτοκράτορες κι' όμως ξέρουμε να κρατάμε τη θέση μας. Δέ μου λές τώρα, Παντελή,

Ό Κάιζερ Γουλιέλμος σε τρεις πόξες του.

τί θα ήταν το πλοίο μου, εάν με βλέπατε έμένα να χορεύω και να τραγουδάω άπάνω στο κατάρωμα;

— Μου έπιτρέπετε, κύριε κυβερνήτα, να σάς άπαντήσω ελεύθερα;

— Καί βέβαια να μου πής τη γνώμη σου.

— Άφου λοιπόν θέλετε τη γνώμη μου με ειλικρίνεια, μάθετε, κύριε κυβερνήτα, πως έάν έσεις, τραγουδούσατε και χορεύατε άπάνω στο κατάρωμα, όλοι έμείς ό ύπιοτάμενοί σας, ως τόν τελευταίο ναύτη, θα ύπηρετούσαμε την πατρίδα με κέφι, με τη χαρά της ζωής μέσα μας, χωρίς να κλαίμε από τό πρσί ως τό βράδυ για τούς προγόνους μας και να γριονιάζουμε με τό Ρωμείο. Και κείνο που μάς λείπει, κύριε κυβερνήτα, είναι κάποιος άλλος κυβερνήτης στό σκάφος της Πολιτείας, που κ' αυτός να χορεύει και να τραγουδά, για να τραγουδήσει μαζί του όλο τό Ρωμείο!

— Δηλαδή σάν να λές πως μάς χρειάζεται ένας ήθοποιός για Πρωθυπουργός. Άμ' βέβαια, άφου καταγίνεσαι στό θέατρο!

— Ναί, μάς χρειάζονται στην πολιτική ήθοποιόι, γιατί ίσα με σήμερα δέν είχαμε παρά θεατρίνους.

— Τι χάθοναι και σου μιλάω τόσην ώρα και σέ παίρνω στά σοβαρά. Ξέχασα πως έσύ είσαι καί μαλλιαρός.

— Και τί θα πη μαλλιαρός, κύριε κυβερνήτα; Με συγχωρείτε, μά μου έπιτρέφατε να πώ ελεύθερα τη γνώμη μου.

— Ξέρω γώ τί θα πη μαλλιαρός; Νά, τρελλός θα πη. Έσεις δέν παραδεχόσαστε τούς άρχαιούς προγόνους μας. Τί άσέβεια!

— Σ' αυτό μοιάζουμε τόν παππού σας.

— Ό παππούς μου που μάς λευτέρωσε; Αυτό έλειπε, να μου πής πως ήταν μαλλιαρός!

— Ναί, γιατί άν δέν ήταν, θα περιέμενε ν' άναστηθή ό Θεμιστοκλής ό πρόγονός του, να ξαναζήνη την έν Σαλαμίνη ναυμαχία και να μάς λευτέρωση. Ένώ αυτός έγινε ό ίδιος Θεμιστοκλής και μάς λευτέρωσε! Άντί να κλαιώ περιμένοντας τόν πρόγονο, γεμάτος κέφι και χαρά, έγινε ό ίδιος πρόγονός κ' έκαψε τόν Τούρκικο στόλο.

— Λέγε ό,τι θέλεις, έγώ δέν τ' ακούω αυτά!

Είχαμε ήδη φτάσει στό πλοίο και άποχωρησθήκαμε χωρίς να ξαναζούσαμε κουνέθα άπάνω σ' αυτό τό ζήτημα. Σ' όλο όμιος τό Ναυτικό διαδόθηκε πως ό Κάτζερ δέν ξέρει να κρατήση τη θέση του σάν Άυτοκράτορας που είναι και γώ ό κακομοιρης φάιναζα στό κουφά, χωρίς κανέναν να μ' άκούη και να μου δίνη σημασία, πως ό Κάτζερ είναι ένας μεγάλος άνθρωπος!

Έδώ θα τελειώνα για σήμερα, μά σάν να ξεχεται σ' αυτά μου μά ερώτησις σας, που βέβαια θέλει άπάντησις:

— Γιατί, άφου θαύμαζες τόσο πολύ τόν Κάτζερ, προσεχώρησε στό κίνημα της Θεσσαλονίκης;

— Για τό κίνημα θα μιλήσω σε άλλο μον σημείωμα. Μά τέλος πάντων έδώ άς σάς άπαντήσω σ' ό,τι με ρωτάτε.

— Δέ μου λέτε, επειδή έγώ ό έλαχιστότατος θαύμαζα τόν Κάτζερ, αυτό θα συντελούσε στό να νικήση ή Γερμανία;

— Έγώ, όσο θαύμαζα τόν Κάτζερ, άλλο τόσο ήμουν βέβαιος πως θα νικήση ή Γερμανία. Ή θα φοβείτε πως άν πηγαίνα έγώ με τη Γερμανία, αυτό θα βάρινα στην παλάντζα; Άν τό φρονείτε, τότε μεγάλη μου τιμή!

Λοιπόν, μά φορά που ήμουν τόσο βέβαιος πως ή Γερμανία θα νικήση, νόμιζα πως τό συμφέρον της Έλλάδας είναι να πάη με τούς νικητάς μαζί.

Έάν αυτό έτυχε μαζί μ' έμένα να τό φρονή κ' ό Βενιζέλος, να είναι δηλαδή μάλλον αυτός Χορνακός, παρά έγώ Βενιζελικός, σ' αυτό δέ φταίω έγώ. Άφου ό άνθρωπος ήθελε να είναι με τό κόμμα μου, δέν μπορούσα να τόν άποκηρίξω. Μά αυτά θα τά πούμε έλα καλύτερα σε άλλο μον σημείωμα για τό κίνημα της Θεσσαλονίκης.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τό ΙΕ' μέρος.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΕΝΑΣ ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Κατά τη διάρκεια του πολέμου της Άνεξαρτησίας της Β. Άμερικής, ό περίφημος Γάλλος στρατηγός Λαφαριέττ, ό οποίος πολεμούσε ως έθελοντής ύπέρ των Άμερικανών, προσεκήλη κάποτε σ' έναν άριστοκρατικό χορό τίς Βαλτιμόρης. Ό στρατηγός δέχτηκε την πρόσκληση, αλλά μόλις μπήκε στην αίθουσα του χορού, αντί ν' άρχιση κ' αυτός να χορεύη σάν τούς άλλους, ύποκλήθηκε μ' ευγένεια και προσέφυγε ως έξης τίς χορεύτριες:

— Κυρίες μου, είστε πολύ όμορφες, χορεύετε λαμπρά και ή συγκέντρωσή σας είναι άπτυχεστάτη. Όι στρατιώτες μου όμως δέν έχουν... ποιόμια!

Ή κυρίες, άκούγοντας τόν σύντομο αυτό λόγο, συγκινήθηκαν ύπερβολικά, διέλεσαν άμέσως τόν χορό, γύρισαν στά σίτια τους και έπεδόθησαν με ζήλο στό κόμμα και στό όρμημο ύποκαμίσιον για τούς στρατιώτάς του Λαφαριέττ.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ό Ταλλεύρανδος κ' ή μαύρες σφραγίδες. Ό Ζάν Ζάκ Ρουσσώ και τό σκοτάδι. Ένας ήρωας που φοβάται τό πιό δειλό ίσο. Τό κουβάρι του Λαπλάς. Πώς την έπαθε ό Κάντιος. Τό κουρμπι του φοιτητού. Ό βασιλεύς Φρειδερίκος ό Γ' και τό γουργουρητό της ύδραντλιας. Πώς ξαναχάλασαν τό μηχάνημα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Δημοσιεύουμε και σήμερα μερικά ακόμη χαριτωμένα ανέκδοτα που δείχνουν ότι κ' αυτοί ό μεγάλοι άνδρες έχουν τίς παραξενιές τους, τίς ιδιοτροπίες τους, τίς κομμάς και γελοίες αδυναμίες των κοινών ανθρώπων.

Ό Βολταίρος, ό οποίος έγραφε τόσα και τόσα κατά της δεισιδαιμονίας στό έργο του, έτρεμε συγκρομος όταν έβλεπε γερανούς να πετούν από τό άριστερό του μέρος. Έπίσης ό Μ. Ναπολέον πίστευε πολύ στις προφητείες και σε διάφορα σημεία της τύχης, άισα και μη.

Ό μέγας πολιτικός Ταλλεύρανδος κλάμιασε και κινδύνευε να λιποθυμήσει όταν έτύχανε ν' άκούση τη λέξη «θάνατος». Γι' αυτό ό ύπρηξέτες κ' ό ύπάλληλοί του άπέφευγαν να προφέρουν τη λέξη αυτή μπροστά του. Δέν τολμούσαν επίσης να του έγχειρισουν έπιστολή με μείση σφραγίδα.

Τόν ίδιο παιδαριώδη φόβο προς τόν θάνατο αισθανόταν και ό πρίγκιπ Κόωνιτς, ό πρωθυπουργός της βασιλείας Μαρίας Θηρεσίας, προς τόν όποιον ή ειδήσεις ή σχετικώς με τόν θάνατο άνεκωνώνοντο πάντοτε με κεκαλιμμένο τρόπο και τεχνικώτατος ύπαινιγμούς.

Άλλά και ό βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΕ' έτρεχε στό άκουσμα του θανάτου. Κάποτε που είχε άρρωστήσει βαρεια, βλέποντας τούς γιατρούς τριγύρω του κατηφέις, τούς ελε ν' άποφύγουν ν' άναφέρουν την τρομερή αυτή λέξη.

— Άν πρόκειται να πεθάνω, συνέχισε, να μου πητε πως ό καιρός είναι άσχημός κ' έγώ θα καταλάβω!...

Και ό μέγας φιλόσοφος και συγγραφέυς Ζάν Ζάκ Ρουσσώ είχε και αυτός τίς αδυναμίες του. Έφοδόνταν κυρίως τό σκοτάδι κ' όταν έλεπε ή νύχτα δέν μπορούσε να κινή άπολύτως τίποτε, έχανε την ήσυχία του και τη γαλήνη του.

Ό συγγραφέυς Θωμάς Όδβν έτρεμε από τόν φόβο του όταν κατά τη διάρκεια της νύχτας έμενε έστο και μία στιγμή χωρίς φώς. Στίς περιστάσεις αυτές έπεφτε λιπόθυμος και δέν ξαναβρίσκε τίς αισθήσεις του παρά μόνο όταν έπιανει ό ύπρηξέτης του στό σπουδασιόχο του και τού πηγαίνα φώς.

Ό ήρωας, τέλος, της Βανδίας Παρροσέζακιέζην έτρεμε μόλις έβλεπε σινοερο και δέν τολμούσε με κανέναν τρόπο να τόν πλησιάση, αυτός ό άτρόμητος, που ελε κάποτε άπάνω στό πελαιμό του μένος προς τούς στρατιώτες του:

— Όταν όμιήσω προς τό έσωπό, να με άκούωθήσατε. Ό αν ύποχωρήσω, να με σκοτώσατε. Και όταν σκοτωθώ, να έδικασθήτε τόν θάνατό μου!...

Ή περιήρημη ευγενής και λογία κυρία ντε Σταύλ, όταν μιλούσε, κρατούσε πάντα άνάμεσα στό δάχτυλά της ένα κλαδί ή ένα λουλούδι ή ένα χαρτί. Χωρίς αυτά, ξεχνούσε τη συνέχεια των ιδεών της και άπόκεινε άφωνη, αυτή που ήταν συνήθως τόσο εύγλωττη και όμιλητική.

Παρόμοια συνήθεια είχε και ό μεγάλος άστρονόμος και μαθηματικός Λαπλάς, ό οποίος δσάμας εργαζόταν ή μελετούσε, ήθελε να κρατά στο χέρι του ένα κουβάρι με νήμα, που τού τό έδινε έγκαιρός ό ύπρηξέτης γού. Έπίσης και ό έξοχος θεολόγος Νέανδρος, όταν παρέδιδε στό Πανεπιστήμιο, κρατούσε μιά φτερούγια πουλιού, την όποια στροφούριζε και μαδούσε σιγά-σιγά, φροντίζοντας να τού έλαρξέση μέχρι τού τέλους της παραδόσεως.

Ό μέγας φιλόσοφος και καθηγητής του Πανεπιστημίου της Κωνσταντινής Κάντιος, δσάμας παρεδίδε, συνήθιζε να κερφώνη τά μάτια του στό πανωφόρι ενός παλιού φοιτητού, άπ' τό όποιο έλεπε ένα κομπιά. Ύστερα όμιος από λίγον καιρό, ό φοιτητής αυτός έδωσε τό έπανωφόρι του στό ράφτη, ό όποιος τό έπιδώρωσε, προσθέτοντας και τό κομπιά που έλειπε. Την έσπιμει, όταν ό Κάντιος ανέθηκε στην έδρα για τό ταχικό του μάθημα και είδε ότι τό έπανωφόρι τού φοιτητού είχαν έπιδώρωθει κ' ότι τό κομπιά που έλειπε πριν, ήταν στη θέση του, ταράχτηκε τόσο πολύ, ώστε δέικνε την παράδοσι και άπόχώρησε από την αίθουσα.

Ό βασιλεύς της Πρωσίας Φρειδερίκος Γ' είχε συνήθεισι στό γουργουρητό μιάς χαλασμένης ύδραντλιας, την όποια άκούγε καθισμένος κοντά στό παρθένο των άνακτιρών του, από τό πρσί ως τό βράδυ. Μιά μέρα όμως ή ύδραντλια έπισκευάστηκε και σταμάτησε τό συνήθεισμένο της γουργουρητό. Ό βασιλεύς στενοχωρήθηκε τόσο πολύ από την έλλειψη αυτή, ώστε δέν μπορούσε να εργαστή πειά. Τότε όι εργάτες άναγκάστηκαν να... ξαναχάλασουν την ύδραντλια, ή όποια ξαναόρισε έτσι τό γουργουρητό της, χάριν του ιδιοτροπού έοτεμμένου.

